

pământ prin sosirea Ta, Te văd Dumnezeu atotputernic.

Când în Nazaret, înaintea lui Dumnezeu și a oamenilor, crești cu anii și cu înțelepciunea, Te văd om Care n-ai ajuns încă la vârsta desăvârșită.

Iar când la doisprezece ani stai în mijlocul învățaților din Templu, ascultându-i și întrebându-i, pe lângă uimirea cărturarilor mă uimesc și eu și mărturisesc înțelepciunea veșnică, ascunsă în omenirea Ta.

Om ești când Ți-e foame, om ești când dormi în corabie. Dar când Te plimbi pe valuri, când poruncești furtunii și vânturilor, când saturezi cinci mii de oameni cu cinci pâini – Te văd Dumnezeu.

Când Te cobori în râu și Te botezi, când Te plângi că nu ai nicio piatră unde să-Ți odihnești capul, când Te lași prins și legat, Te văd om, înconjurat de slăbiciuni omenești.

Când însă cerul se deschide și de sus Dumnezeu Tatăl glăsuiește *Acesta este Fiul Meu cel iubit întru Care am binevoit*, când așterni la pământ pe călăii Tăi, când sub picioarele Tale pământul se cutremură, când soarele se întunecă, nesuferind să vadă răstignirea Ta, atunci Te văd Dumnezeu.

Când Te văd mort pe cruce, văd pe omul durerilor.

Om ești în mormântul pecetluit.

Când ieși din mormânt, nestrucând pecețile, ești Dumnezeu.

Cu acești ochi, cu această inimă, cu această credință, mă apropii și eu de ieslea săracă din Bethleem, care a fost leagănul Tău, Doamne. Îmi plec genunchii cu păstorii cei simpli și cu magii cei înțelepți și mă închin Dumnezeului meu, făcut Om pentru mine și pentru noi toți.

Sursa: **Părintele Sofian Boghiu**, *Smerenia și dragostea, însușirile trăirii ortodoxe*, Editura Doxologia

PROGRAMUL LITURGIC

Sâmbătă 23 septembrie	18:00	Vecernia și Litia
Duminică 24 septembrie	08:00	Utrenia și Sfânta Liturghie Ap. II Corinteni 9, 6-11 Ev. Luca 5, 1-11, glas 7, voscr. 5 → Duminica a 18-a după Rusalii (Pescuirea minunată) → Sfânta Mare Muceniță, întocmai cu apostolii, Tecla → Sfântul Cuvios Siluan Athonitul

Pentru versiunea digitală și extinsă a buletinului, abonați-vă pe sfantul-ilie.ro.
Strada Doamnei, nr. 18, Sector 3, București

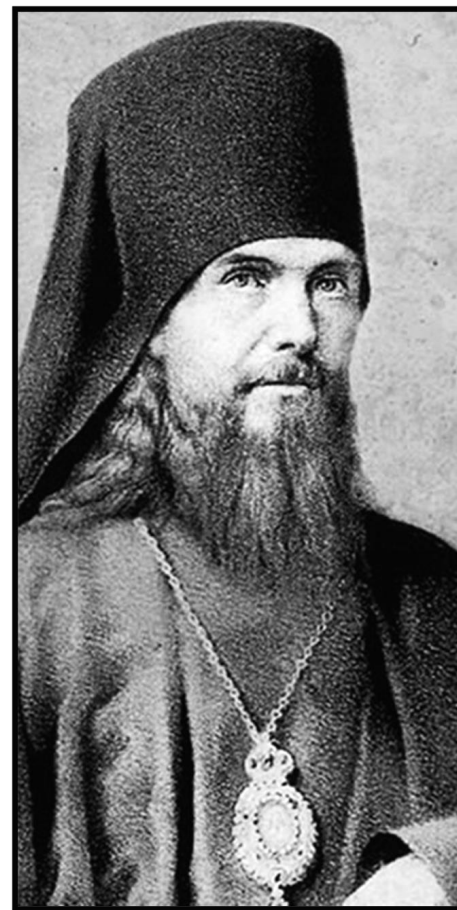

BULETINUL PAROHIEI

SFÂNTUL ILIE - HANUL COLȚEI

„Crucea este puterea lui Hristos care, asumată de noi, poate transforma lumea în paradis.” – Părintele Dumitru Stăniloae

Nr. 505 / 17 septembrie 2023

SFÂNTUL
TEOFAN ZĂVORĂTUL

1815 - 1894

CRUCILE LĂUNTRICE

Dintre cele trei feluri de cruce, v-am vorbit câte ceva despre primul, despre crucile din afară: suferințele, nenorocirile și lipsurile. Acum vă voi spune câte ceva despre cel de-al doilea fel, crucile lăuntrice. Pe acestea le întâlnim în timpul luptei cu patimile și cu poftele. Spune Sfântul Apostol: *Iar cei ce sunt ai lui Hristos Iisus și-au răstignit trupul împreună cu patimile și cu poftele* (Gal. 5,24). Și l-au răstignit? Așadar, este vorba de o cruce pe care și-au răstignit aceste patimi și poftă. Care este crucea aceasta? Este lupta cu ele. A răstigni patimile înseamnă a le face neputincioase, a le strivi, a le dezrădăcina. De va înfrânge omul vreo patimă de câteva ori, o va face neputincioasă; de o va mai înfrânge de câteva ori, o va strivi; dacă încă o va înfrânge atunci o va dezrădăcina cu totul, cu ajutorul lui Dumnezeu. Și fiindcă această luptă este anevoioasă, amară și dureroasă, ea este cu adevărat o cruce împlântată

înlăuntrul nostru. Cel ce luptă cu patimile, uneori parcă are mâinile ținute, parcă i se pune pe frunte cununa de spini, inima îi este străpunsă de vie. Atât este de greu și de dureros. Fără osteneală și fără durere nu se poate, pentru că patimile, deși, venind din afară, ne sunt străine, așa de tare s-au lipit de trupul și de sufletul nostru, încât au pătruns cu rădăcinile în toate măduarele sufletești și în toate puterile noastre. Dacă te vei apuca să le dezrădăcinezi, doare. Doare, dar este mântuitor și această izbăvire nu se obține altfel decât prin durere. [...]

Care patimă nu este dureroasă? Mânia arde, invidia usucă, pofta trupească vlăguiește, zgârcenia nu te lasă să mănânci și să dormi, mândria jignită roade ucigător inima; și orice altă patimă, ura, suspiciunea, gâlceava, dorința de a fi pe placul oamenilor, atracția pentru anumite lucruri și persoane, ne pricinuieste fiecare, suferința ei astfel încât a trăi în patimi este același lucru cu a merge desculț pe lame de cuțit sau pe cărbuni aprinși, sau a fi în situația omului căruia șerpilor îi înveninează sângele. Și iarăși, cine nu este lipsit de patimi? Toată lumea le are. Câtă vreme există mândrie, există toate patimile, căci aceasta este mama patimilor și nu umblă fără fiicele ei. Dar că nu fiecare le are pe toate în aceeași măsură: la unul precumpănește una, la altul alta, care le dă tonul celorlalte. Iar dacă fiecare are patimi, înseamnă că se și chinuiește din pricina lor. Fiecare

este chinuit și răstignit de patimi, însă nu spre mântuire, ci spre pierzanie. Astfel, purtând patimile, te sfășii cu ele și pieri.

Nu este oare mai bine să-ți produci singur suferință înlăuntrul tău, tot din pricina patimilor, însă nu spre pierzanie, ci spre mântuire? Este de ajuns să schimbi direcția cuțitului și în loc să te tai pe tine cu el, spre satisfacția patimilor, să tai cu el patimile, pornind la luptă cu ele și împotrivindu-te lor în toate. Și aici va fi durere și suferință a inimii, dar durerea va fi tămăduitoare, va fi imediat urmată de o liniștire îmbucurătoare, așa cum se întâmplă când rana este acoperită cu un plasture tămăduitor. Dacă te supără, de pildă, cineva, este greu să-ți depășești mânia și nu-ți place; dacă o biruiesti, te liniștești, dar dacă îi dai satisfacție, multă vreme te vei frământa. De a fost cineva jignit, greu îi este să se biruiască pe sine și să ierte; dacă iartă, pace dobândește, iar de se răzbună, nu va avea liniște. Dacă s-a aprins o pasiune, greu este de stins; de o stingi, vei vedea lumina lui Dumnezeu, iar de nu, vei umbla ca ucis. Așa stau lucrurile cu orice patimă. Și patima te chinuiește, dar și lupta cu ea îți pricinuieste suferință. Însă prima te ucide, iar a doua te vindecă și te izbăvește. Oricărui pătimăș trebuie să i se spună: „Mori pe crucea patimilor tale! Rupe această cruce construiește-ți o alta: crucea luptei cu ele. Și îți va fi răstignirea pe această cruce spre mântuire!”. Toate acestea sunt

limpezi ca lumina zilei, și alegerea ar trebui să fie foarte ușoară. Totuși, faptele nu o îndreptătesc întotdeauna.

Trebuie să ne mirăm de orbirea noastră. Suferă unul de câte o patimă, dar tot îi dă apă la moară. Vede că, dându-i satisfacție, își face din ce în ce mai rău, dar tot nu se lasă. Avem o dușmănie inexplicabilă față de noi înșine! Altul chiar se pregătește de luptă cu patima, dar imediat ce patima se trezește cu cererile ei, o urmează numai decât. Iar pornește și iar îi cedează. Face de câteva ori așa, și rezultatul este același. Suferim de o inexplicabilă vlăguire a puterii morale!

În ce constau amăgirea și înșelarea? În faptul că patima, prin satisfacerea ei, promite o grămadă de plăceri, iar lupta cu ea nu promite nimic. Dar, de câte ori nu s-a verificat, oare, că satisfacerea patimii aduce nu fericire și liniște, ci chin și întristare? Ea promite multe, dar nu dă nimic; iar lupta nu promite nimic, dar dă totul. Dacă nu ai trăit această experiență, trăiește-o și vei vedea. Dar aici este nenorocirea noastră, că nu ne hotărâm s-o trăim. Motivul ar fi că ne este milă de noi înșine. Autocompătimirea este cel mai lingușitor trădător și cel mai mare dușman al nostru, este primul plod al mândriei. Ne este milă de noi înșine și ne ucidem cu mâna noastră. Credem că ne facem bine, dar ne facem rău; și cu cât mai rău ne facem, cu atât mai mult vrem să ne facem rău. Astfel,

răul crește și ne apropie de pieirea finală.

Să ne însuflețim, așadar, fraților, și să ne urcăm cu curaj pe crucea răstignirii de sine, prin răstignirea și dezrădăcinarea patimilor și a poftelor. Să respingem mila de noi înșine și să încălzim râvna trudirii de sine. Să avem o inimă de doctor, care și celor pe care-i iubește, și celor de vază, la nevoie, le administrează tăieturi și arsuri dureroase. Nu vă voi indica metoda și întreaga desfășurare a luptei. Apucați-vă de treabă, și ea vă va arăta singură și vă va învăța totul.

Sursa: **Sfântul Teofan Zăvorâtul**, *Viața lăuntrică*, Editura Sophia, 2011

PĂRINTELE SOFIAN BOGHIU

1912 – 2002

DUMNEZEU-OM ȘI OM-DUMNEZEU

Când unii oameni nu găsesc răspuns la întrebarea Ta: *Voi cine ziceți că sunt Eu?*, atunci eu, Doamne, sunt fericit că pot să Te văd pe Tine, Dumnezeu-Om și Om-Dumnezeu.

În scutecele sărace, pe paie din ieslea grajdului întunecos din Bethleem, Te văd om! În glasul îngerilor, în lumina care Îți învăluie locuința săracă, Te recunosc Dumnezeu!

Când fugi în Egipt de frica lui Irod, Te văd om slab. Când, în Egipt, văd idoli din temple striviți la